

mocsárból kivívó utak.
feszültségünknek nagy formák. széthullt ifjúságunknak
értelmes menedék. de csak zuhan ránk fogunkat kiüti
szívünket alázza az éj.

*

csöpögő csapok leszakadt redőnyök. az igénytelenség huzata
mellbe vág. borítsd magadra nyugodtan merész álmaidat
és várjad a halált.
guggolsz korodban mint szűk keretben. a sóvárgások kútja
végtelen. tisztátlan évek vaspántos napok idegenek
kerítik be az életed.
nem igéznek mázosabb percek. kallódnak szemeid
a meghült tereken. tépd le a nyálas türelmet szívedről
tedd el a kezed és eredj.

